

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

1. Mala conscientia est accusator & testis qui suis nos objectionibus convincit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

Facile possumus nocturnis in tenebris sepelire nostra scelera, inquirere loca ab hominum consortio remota ad peccatum opportunius perpetrandum. Hoc verò frustraneum, impossibile est, ut nostrorum officiorum auctoritas, aut divitiarum nostrarum ingens cumulus ora obstruant injusticias nostras spectantibus, linguas linget, quò minùs in vulganda nostra delicta se effundant, ac mundus universus condemnet, de quo nullus audeat conqueri. Quòcunque nos conferamus, in quovis loco conscientia nobis assistit, & in medio turbæ nobis plausum ferentis ruborem imprimit per suas exprobrationes. Vocatur ipsa à D. Bernardo testis domesticus, comes inseparabilis, non tamen propterea intermittens testari contra proprium suum Dominum: *Quòcunque vado, conscientia mea non me deserit, ubicunque, mihi gloria vel confusio inseparabilis sic sic in domo propria, & à propria familià habeo accusatores & testes.*

Credite mihi, addit idem mellifluus Doctor: *Nullus molestior oculus suo cuique, non est aspectus, quem tenebrosa conscientia suffugere magis velit, minùs possit.*

Vix commissimus malum, mox accusator adest, ut suum exerceat officium, dum contra nos insurgit, teste D. Chrysostomo, nobis exprobrat, & ipsi pectoris meditullio inelamat! Ah! temerarie, quousque te tua insolentia, ut ausu nefario præsumeres contemnere majestatem Dei, sacratas illius transgredi leges? Hæc ne, ingrata, est recognitio tot favorem, tantarum gratiarum à Divinæ bonitatis fonte promanantium? An nescis, impie, te per hanc lethalem noxam incurrisse odium Dei tui? te denuò Christum Cruci suffixis-

Cruci suffixisse, amisisse te inexplicabiles Paradisi delicias, te promeritum æterna inferorum tormenda? *Statim conscientia insurgit, inclamans, & magnitudinem peccati ostendens. Fugere non potes conscientiam tuam, amarulentam accusatricem.* Sicut effugium nullum patet, ita nec ullum eam corrumpendi argento, medium suppetit: *Hoc tribunal pecuniis non corrumpitur, blanditiis non acquiescit.* Quemadmodum enim suam commissionem immediatè à Deo obtinet, cujus bonum & honorem tuetur, ita non respicit personam hominum, non reveretur Imperatorum thronos, non suspicit coronas Regum, nec tiaras Pontificum attendit: objectiones, invectivas declamat, cum alii Panægyres adornant; ruborem, confusionem imprimitis, quibus alii laudes concinunt, publicos ferunt plausus. Licet etiam extrinsecus non adsit, quem pertimescatis; nullus adsit, qui vos confundat, accusator, qui sententiam contra vos ferat, iudex; qui minas intentet, hostis; impunitatem tamen, vel quietem promittere vobis minimè potestis; intrinsecus enim latet, qui litem moveat, pacem turbet, vos convincat, & perterreat. *Non timebis inimicos, erit in te, quid timeas: licetorem evades, spiculatorem effugies, non sufficit, te tenebis.*

Aliâ probatione hîc opus non est pro veritatis istius assertionem, sufficit exemplum è maximis coronatorum capitum unius, Davidis sc., qui nos docet, se post admissum scelus à propria conscientia tam fortiter accusatum, tam efficaciter confusum, ut rubore plenus ne oculos quidem cælum versùs sustollere sit ausus; sed in terram duntaxat defixos tenuerit: *Miser factus sum, & curvatus sum usque in finem, tota die contristatus ingrediebar.* Curiales & officiales aulæ stupebant non modicè, quòd viderent à Rege

Cc

tam

tam mœsta fronte ad eò latos recipi cursores, optatissimas secum ferentes novellas de recens interceptis oppidis, integris modò provinciis ejus imperio adjectis, prælio fugatis & ad internecionem deletis hostibus sub gloriosis Joabi Archistrategi auspiciis. Dum dicti aulici, inquam, inter gratulantium festivos plausus, faustas victoriæ acclamationes nil præter anxii cordis suspiria & gemitus animadverterent, tam intempestivæ mœstitiæ illi radicem perquirere. Unde, vel quæ, Rex invictissime, tam insolitæ materies tristitiæ? quidnam illum, quod cor tam fortunati, à Deo copiosissimè benedicti, hostibus ad eò formidandi, ab amicis tantoperè æstimati Principis, Patris patriæ, & omnium nationum delitii, turbare, inquietare possit, vel ausit? sed responsi loco profundum silentium, amari & frequentes è regio cubili prorumpunt intermissis lachrymis gemitus, ubi conscientia, torquendo Regem, suum exercebat officium, eique ob oculos proponebat intuendam vivacem suorum flagitiorum imaginem. Videbatur sibi David nonnunquam, se quasi oculis spectare fumantem adhuc è plagis Utriæ profluum cruorè; adulterii infamiam frustra laboravit è memoria abolere, tradere oblivioni: *Peccatum meum contra me est semper*, seditionem in me jugiter commovens; conscientia nimium in mei carnificinam ingeniosè sævit, mihi nullam unquam quietem indulget, tam genuinis mea scelera coloribus exprimit, ut ea coram intueri videar: *Non est pax ossibus meis à facie peccatorum.*

Psal. 50. 5.

An non exquisiti supplicii genus est: *Nocte dieq; sum gestare in pectore testem*, oculis videre, auribus audire, ad latus suum continuò habere accusatorem irritatum, suis nos improperiis indefinenter vexantem? Attamen-
hujus

hujus se tradat manibus, necesse est, si quis peccare intendit.

Quando impius animum divertere cogitat, conscientia ipsius, quam sibi reddidit adversantem memoriæ representat istum incestum, brutalem in juvenili ætate dudum commissam illam turpitudinem. Idem aliò mox intellectum suum detorquet; sed conscientia eum confestim persequitur, hoc homicidium, hoc furtum, hanc proditionem mentis objicit obrutibus. Expellit quidem peccator molestas ejusmodi muscas; at eodem tempore digito quasi ostendit istas ædes, familiam destructas per ipsius fraudes, istas viduas, orphanos & egenos oppressos, vindictam à Deo de illius injustitiis sumendam expostulantes. Impius faciem avertit & mentem, abigit, & arguit nimis importunam admonitricem. Sed obstinata conscientia acrius instat, umbram in lucem protrahit infelicis cujusdam puellæ, cui simul & semel olim floris virginæ decus, & jus ad cælum subtraxit, quæ inter rogi infernalis flammæ hunc raptorem incusat ut authorem æternæ suæ damnationis, & omnibus à se commissis reatibus obnoxium, cum primis tot sacrilegarum Confessionum ac Communiorum participem.

Proprietatem hanc recepisse conscientiam à Deo, agnovit Victor Episcopus Carthaginensis, ut defectibus nostris tribueret immortalitatem, & vitam in memoria nostra perpetuam, nobis licet invitis. *Conscientia, apud quam non moritur, omne quod gerimus.* Etiam si elinguis existat, nihilominus fortiter semper inclamat, *quæ, cum loquendi non habeat usum, servare tamen nescit silentium.* Diceretis, pergit hic Sanctus Præsul, esse apparitorem Di-

vinae justitiae ad torturam vobis destinatum: *Harec pectoris tenet te reum, & in sua dictione captivum.*

Quod verò intolerabilius adhuc videtur, est, quòd conscientia nos affligat, nobis instet, tam vivas imprimendo imagines, ut intellectus invertatur, iudicium turbetur, sibi persuadeat, se videre, quod non est. Id expertus est Nero, cuius historia satis perspecta; eandem mentis vacillationem sensit Theodosius Rex Italiae, qui apposito immanis piscis capite supra mensam; Symmachi injustè à se interempti, caput coram spectare, sibi imaginatus fuit, quasi caedem suam ulciscendi vindictam spirans expectaret. Testis quoque accedit Saulus, qui juxta Tostati glossam in mortis faucibus constitutus, desperabundus exclamavit, se, quos jugulandos praeceperat sacerdotes, jam sui accusatores coram Divino tribunali, intueri. *Sta super me, & interfice me, quoniam tenent me angustia.* Ubi Tostatus ex Hebræo vertit: *quoniam me tenent ora vestimenti Sacerdotalis.* Testis insuper est Henricus Rex Angliae, qui, ut refert Sanderus, paulò ante mortem sibi cernere videbatur coronam Religiosorum, quos violento pariter fato opprimi procurârat, lectulum suum obsidere. Testis denique sit Constantius Græcorum Imperator, qui post illatam fraternam caedem Diactri, conscientiae inquietudine & remorsibus in tantum exagitatus fuit, ut crederet, umbram fratris undiq; sibi occurrere, calicem effuso sanguine refertum propinantem, & exprobrantem: *Bibe, bibe frater.*

O quàm verissimum itaque manet vulgatum illud adagium: conscientia plus valet, quàm mille testes! O Deus! quis non mallet potius circumdari ingenti accusatorum turbâ cum famosissimis à capite stantibus Advocatis,

eis, quàm secum ferre hunc solum testem & accusatorem individuum; postquàm enim illi suam deposuissent denuntiationem, inde recederent, si isti Philippicas suas declamassent, silentium tenerent; at hic exactor spirat, clamat indefinenter victam. *Quæ, cùm loquendi non habeat usum, servare tamen nescit silentium.*

An non in seipsum crudelis sit, oportet, qui pro assequenda tam brevi ac turpi voluptate, qualis ex peccati fonte profluit, ad eò prolixum & molestum pœnitere in se suscipit? *Quem ergo fructum habuistis tunc in illis, in quibus nunc erubescitis?* liberè petit rescire Apostolus, quis sit fructus tot malorum residuus vobis, præter confusionem & pudorem? Infelix Christiana, quæ coram confessario tantum semel horres ad eò confundi: quid lucraris, obsecro, celando, tegendo peccatum tuum? cui servit, pedibus calcare pretiosum Christi Jesu sanguinem, sacrilegè confitendo & communicando cum Juda? quid hæc dissimulatio prodest? sufficit, ut tu ipsa scias, & Deus cognoscat peccatum tuum, ad te centies solam & totam confundendam nocte ac die, imò per omnem vitæ decursum miserabiliter excruciamdam: *Arguet te malitia tua, &aversio tua increpabit te.* Opus non erit, vult Jeremias, præcone, qui te castigando, confundat, tuum tibi peccatum in faciem exprobrat: præstabit id propria tua malitia, disce ab experientia, monet idem Propheta: *Scito, & vide, quia malum & amarum est, reliquisse te Dominum Deum tuum, & non esse timorem mei apud te, dicit Dominus Deus exercituum.*

Quod si mala conscientia tam rigida est in officio accusatoris, quantò strictior & exactior erit in se suscipiens qualitatem Judicis: *Ipsa accusat, ipsa judicat.*